

Últimament, la mirada dels mitjans de comunicació i, per tant, la nostra, s'ha volgut dirigir cap a les fronteres de Ceuta i de Melilla, però no més enllà, un poc més al sud, més avall, allà on creix l'infern. Al sud del sud. Darfur, per exemple, a l'oest de Sudan: 6,5 milions d'habitants i 1,4 milions de persones desplaçades i refugiades, la majoria de comunitats sedentàries expulsades dels seus pobles. Viuen atemorides des de fa molt de temps. Massa. Tot i les sirenes d'amnistia Internacional i la pròpia ONU, Sudan no interessa, no almenys com Iraq, com el pollastre constipat o com els huracans de força 5. A Sudan es pateixen *huracans* dia i nit, però la premsa amb influència internacional fa la vestruç i amaga el cap sota l'ala.

A Sudan, més de 100.000 persones han mort ja a causa del conflicte. La regió és, des de febrer de 2003, l'escenari d'una guerra entre l'Exèrcit sudanès i grups insurgents de subsaharians que es van armar contra l'abandó i la pobresa en la qual viu la zona. Els atacs de les forces de seguretat i de la milícia *janjawid* contra civils no cessen, milers de dones i xiquetes han sigut violades i la mortalitat s'ha disparat entre els desplaçats. Mentrestant, el Govern sudanès, que segueix negant les seues responsabilitats i la magnitud de la crisi, segresta a treballadors de la Unió Africana i empresona a responsables d'ONGs comptant, com si no, amb el meninfotisme dels Estats europeus afectats.

Les reunions celebrades la setmana passada entre el govern i els milicians, auspiciades per la Unió Africana, no han dut [enlloc](#). A Sudán, la neteja ètnica continua mentre la UE, cega, aixeca un mur ignorant que, siga com siga, al sud del sud, la vida s'obrirà camí.